

høist forskjellige Resultater under Anvendelsen af Paragraphen ved de forskjellige Domstole rundt omkring i Landet, ligesom det ogsaa ligeoverfor Borgerne, for hvem Loven skal gjælde, maa ansees for at være uheldigt, at den er affattet saaledes, at der med Tøie kan oplastes Tvivl om, hvad Loven stempler som ulovligt og strafbart, og hvad der ikke kan siges at være strafbart. Denne Tvetydighed er ikke blot tilstede, forsaavidt Ordet „betydeligere“ i og for sig er tvivlsomt, men den fremtræder end mere derved, at det ikke i og for sig vil kunne bestaares absolut, hvad der kan siges at være „betydeligere Dele“ af et Træ, hvilket Spørgsmaals Besvarelse naturligviis for en stor Deel vil være afhængig af det Træets Betydelighed, hvoraf Delen er tagen. Et Stykke Træ eller en Gren af samme Størrelse vil kunne siges at være en betydeligere Deel af et lille Træ og derimod ikke en betydeligere Deel af et større. Som sagt, denne Ubestemthed eller Vagthed er formeentlig en Mangel ved en Straffelov. Men dertil kommer, at den Tanke, som har bevæget den ærede Forslagsstiller til ved anden Behandling at gjøre Forslag om, at det nævnte Ord skulde indskrives i Paragraphen, ganske sikkert vel vil kunne fyldestgøres, selv om man ikke lader dette Ord blive staaende. Den Tanke, som har ledet den ærede Forslagsstiller, var naturligviis den, at det ikke skulde ansees som Tyveri, at der borttoges aldeles ubetydelige Grene eller Dele af Træer paa Noden. Jeg kan kun gjentage den Forsikring, som jeg gav den ærede Forslagsstiller ved denne Sags anden Behandling, at det efter Affattelsen af § 234 aldeles ikke kan være tvivlsomt, at det at borttage mindre betydelige Dele af Træer paa Noden ikke kan eller tør forstaaes at være Tyveri. Man udsætter sig altsaa — det tør jeg paastaae — ikke for nogenhemst praktisk Ulempe ved at lade Ordet gaae ud; hvorimod Følgen af at lade det blive staaende i § 233 vilde blive, at der kom en Ubestemthed, en Uklarhed ind, som vilde virke til Forskyrrelse og Ulighed i Retspleiens Udøvelse rundt omkring i Landet.

Endelig har jeg tilbage at omtale Forslagene til Duelparagrapherne. Det vil maastee erindres, at ifølge Udkastet var der kun fore-

flaaet Straf for Duel, forsaavidt Duellen medførte betydelige Legemsbestadigelser eller Nogens Død. Det blev imidlertid vedtaget her af Majoriteten, at man skulde stille Sagen paa en anden Maade, saaledes at der ubetinget skulde fastsættes Straf for Duel. Vi have troet at maatte høre os for denne Thingets Majoritetsbeslutning og have derfor ikke stillet Forslaget om at vende tilbage til Udkastets Tanke; men paa samme Tid, som vi have troet at maatte høre os for den tagne Beslutning, have vi dog anseet det for nødvendigt at affatte Bestemmelsen noget anderledes, end den blev vedtagen forrige Gang, idet, som jeg allerede antydede ved denne Sags anden Behandling, Affattelsen af de da vedtagne Paragrapher var saaledes, at disse ikke stode i nogen god Overensstemmelse med andre Bestemmelser i Udkastet. Det gaaer nemlig ikke godt an, at den, der deeltager i Duel, skal straffes med simpelt Fængsel ikke under 2 Maaneder, uagtet Duellen maastee slet ikke har medført nogen Ulempe eller i alt Fald kun en meget ringe Legemsbestadigelse, naar der i de foregaaende Paragrapher, i 18de Capitel for legemlig Vold, er sat Straf, der kan gaae lavere ned end til to Maaneders simpelt Fængsel. Det vil sees, at ifølge § 203 kan den, som tilspøier en Anden Saar eller Skade paa Helbred, straffes med Fængsel, der altsaa kan gaae ned til Fængselsstraffens laveste Grad, altsaa under 2 Maaneder, og det hedder fremdeles i § 206, at naar Legemsbestadigelserne ere tilspøiede under Slagsmaal, kan Straffen overhovedet nedsættes, endogsaar saaledes, at hver der er tilspøiet betydelige Legemsbestadigelser, kan Straffen under formildende Omstændigheder gaae ned til 2 Maaneders simpelt Fængsel. Det gaaer da ikke an at opstille 6 Maaneders simpelt Fængsel som laveste Straffegrad, hvor Legemsbestadigelsen er tilspøiet under en Duel. Det kan nemlig ikke være Meningen, at man vil sætte Straffen for den Skade, der forarsages i Duel, høiere end den, der tilspøies i andre Slagsmaalstilfælde. Som sagt, vi have troet at maatte bibeholde Principet i det Forslag, som blev vedtaget ved 2den Behandling, og derfor have vi fastholdt, at Duel ubetinget skal medføre Straf; men ved Ordningen af